

Kommune-ordningen allerede gennemhullet

Vejjen Frem

Nr. 43

36. årgang

24. oktober 1970

RETSPOLITISK UGEBLAD

FORAR GELIGT -

Det vil vække berøbtet forar- gelse, hvis de fire gamle partier indgår forlig, uden at der sættes en stopper for jord- og ejendoms- spekulationen, udtalte Retsfor- bundets landsformand, Ib Chris- tensen, da han på et offentligt møde i Aarhus den 12. oktober kommenterede Folketingets Ab- ningsdebatt.

Karakteristisk nok er jord og fast ejendom undtaget fra pris- stoppet, og statsministeren stil- lede tingene på hovedet ved at udtrykke håb om, at prisen på dette område ville stabiliseres, blot der blev indført lønstop. - Han glæmmer, at jordpriserne er steget hurtigere end alt andet og er en hovedårsag til inflationen. Per Hønhørvad forstod dog, at den årlige stigning på 10 milliar- der kr. i faste ejendomsverdier, bag hvilken der ikke ligger skyg- ge af arbejdsindsats, må rammes. Men det er rigtigt som påpeget

Smør i EEC

Det er stadigvæk meget tvivlsomt, om Fællesmarkede- dets medlemslande kan bli- ve enige om en landbrugs- struktur i 1970, hvad der bl. a. vil betyde, at medlem- merne må bløde omkring 6 milliarder kroner for at bli- ve af med det kolossale smørbjerg, der hober sig op overalt, men først og frem- mest i Vestyskland. I de forløbne 12 måneder har det kostet ovennævnte beløb at reducere bjerget fra 400.000 tons til 150.000 tons; det forlyder intet om, hvad der skal stilles op med de resterende tons.

Regeringen skulle hellere fejle for sin egen dør

- Der må sættes grænser for, hvilke opgaver det offentlige skal påtage sig, sagde Ib Jensen i Albertslund

- Regeringens henstilling til kommunerne om i højere grad at selvfinansiere nævner sig det utilladelige, sagde Retsforbundets folketingskandidat i Glostrup Op- stillingskreds Ib Jensen, på et of- fentligt møde i Albertslund forle- den.

- Regeringen ved udmærket godt, at det allerede på nuværen- de tidspunkt næsten er umuligt for kommunerne at skaffe lån, selv til de mest nødvendige opga- ver. Hvad er det kommunerne yderligere skal selvfinansiere? Er det skolebygget eller er det så- gar hospitalsbygget?

Jeg synes regeringen skulle hol- de op med al den løften pegfin- ger af kommunerne, og den skul- le hellere se at fejle for sin egen dør, for den fejler for andres.

Noget andet er så, at kommu- nerne snart må se i øjnene, at skatteskruen må stoppes. Det lig- ger heller ikke ting, at de årlige skattesligninger alt incl. fra kom-

Kommunerne savner indtægtsmuligheder, så de nye opgaver kan finde deres løsning

Tanken med de nye storkom- muner var som bekendt bl. a., at de offentlige opgaver skulle læg- ges ud på det lokale plan og ad- minstrationen decentraliseres, så vidt det var muligt. Resultaterne begynder så småt at vise sig, men de er ikke flatterende for politi- kerne. Opgaver er lagt ud til kommunal udøvelse, men tilsyn- ladende kniber det med at tage konsekvensen, d. v. s. sørge for, at kommunerne får indtægtsmulig- heder, så opgaverne kan løses. - Det nærmeste, man er kommet, er vist da, at kommunerne ende- lig har fået lov til at låne penge hos forsikringselskaberne, der har penge nok, men ikke var vil- lige til at låne dem ud til en ba- gatentente på 11 pct., og kom- munerne må lte ikke betale me- re for indtægtsministeriet. Det må de nu. Mere nærliggende havde det været, om staten havde til- budt at betale kommunerne de milliarder, statskassen vitterligt skylder kommunerne. Det gjorde man dog ikke; derimod ændrede man en række refusionsordninger, hvad der naturligvis godt kan ligne eget kommunalt selvstyre.

børset fra at det betød færre penge i kommunkassen. Til gen- gæld er kommunerne blevet me- re forsigtige med at oprette nye leveringsligninger.

Staten beholder også vejmillionerne

Der forlyder intet om, hvad vej- millionerne i fremtiden skal br- ges til. Hidtil er de jo blevet brugt til alt muligt andet end vej- formål, og nu har kommunerne fået at vide af trafikministeren, at de selv må betale vejbyggeri. Det kunne være interessant at få at vide, hvad de mange penge skal bruges til, bortset fra den nye Lillebæltsbro.

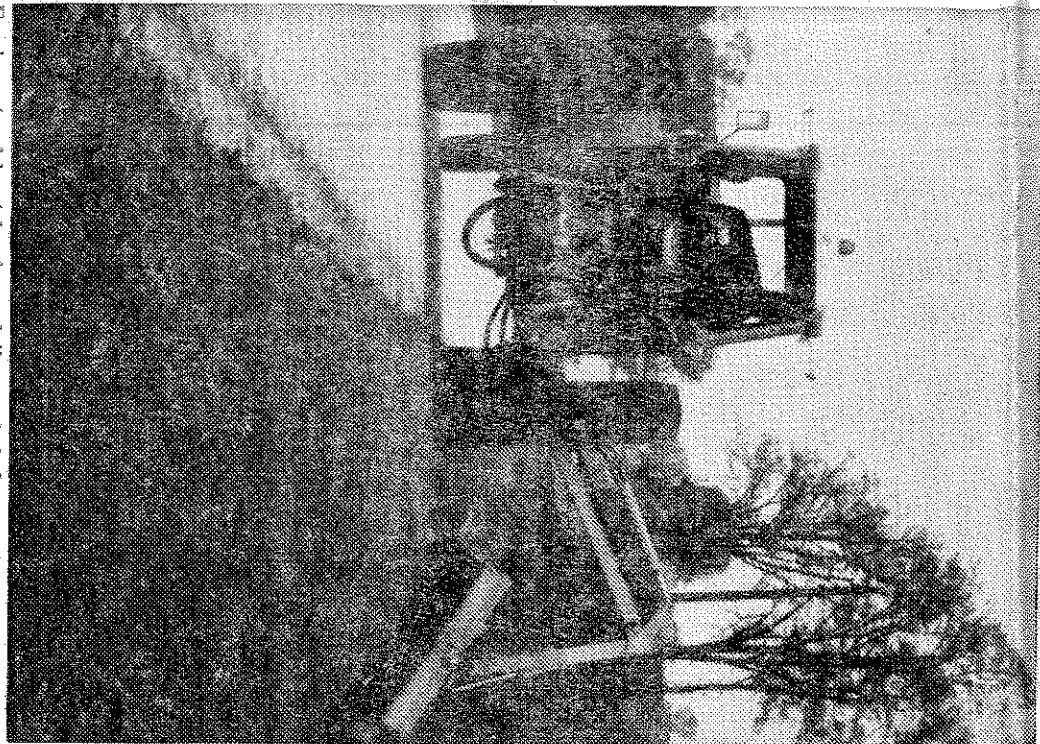
Tårnby kommune anlægger sog mod indenrigsministeren

Tårnby kommune har, mener man vist i indenrigsministeriet, fået den kommunale selvstændig- hed galt i halsen. Kommunens sundhedskommission har nedlagt forbud mod, at landing og start på den lide berygtede bane 12-30 i Kastup luthavn finder sted. - Dermed har sundhedskommissio- nen gjort sin pligt. At luthavns- direktoratet ikke var enig, for- står man godt, men at indenrigs- ministeriet underkender Tårnby kommune, er det til gengæld svært at fatte. Ministeriets em- bedsmænd havde åbenbart ikke tænkt sig, at man på Amager ville tage den kommunale selv- stændighed alvorligt. Det gjorde man altså, og man fortsætter end- da så groft, at kommunen forbe- reder et sagsanlæg mod ministe- riet.

Parat til at gå til Menneskerettigheds- kommissionen

Det er også på tide at få gjort noget for at skabe blot nogen- lunde menneskeverdige forhold i de mange, mange kvadratkilome- ter, som plages af den stadig stig- nende trafik i luften over Køben- havn. Hidtil har man nærmest lagt hænderne i skødet, for, ikke sandt, udviklingen kan man jo ikke kæmpe imod. Jo, det kan man godt, og formanden for sund- hedskommissionen i Tårnby er forberedt på at gå til menneske- rettighedskommissionen, hvis in- denrigsministeren ikke bliver dømt. Det er nemlig en elemen- tær menneskeret ikke at få sin daglig tilværelse ødelagt af sund- hedsfarlig larm. Det vil domsto- len forhåbentlig gøre klart for indenrigsministeriet.

er.

En elegant måde at begå vandalisme på, indvundenet, men vandalisme er det at ødelægge offentkants flora. - Det sker ved Sankt Hans og i disse dage.

Er vi blevet voksne nok? - side 2 ✕ „Ungdommens krav burde være selvbestemmelse!“ - side 2 ✕ Sivbåde og pyramider - side 3 ✕ Vår mening - side 4 ✕ Kronik - side 4-5 ✕ Det er grundskylden der skiller - side 5 ✕ Brev fra læserne - side 6-7 ✕ Huskeseddel for politikere - side 8

VEJEN FREM

UDGIVER AF FORENINGEN REISFORBUNDETS PRESSE
 Redaktion og ekspedition:
 Kroghsgade 1 - 2100 København Ø - Tlf. TR 1457 - Giro 7635
 Kontorid: Mandag - Fredag 10-15.00. Lørdag er kontoret lukket
 Annoncer 60 øre pr. mm plus evt. særlig placering
 Abonnement:
 Redaktion
 Vilb. Helmann (ansvarsh.) Ks. 52 pr. år
 Erik S. Rasm Ks. 15 pr. kvartal
 Paul Westergaard Løssalg . 1,00 kr. pr. nummer
 trykt i Proxima-trykkeriet, Vordingborg

Er vi blevet voksne nok?

DET KNAGER i pristalsreguleringen for tiden, og godt det samme, for det er ved at være påkrævet med et par portioner sund fornuft. Det mulige opslag her til finder vi i de toner, der lyder i Dansk Arbejdsgiverforenings og LO's fælles svar til statsministeren, hvori det bl. a. hedder, at de to hovedorganisationer vil bidrage til en økonomisk politik, der tager sigte på at opretholde stabile priser og en væsentlig reduktion i underskuddet på betalingsbalancen, og det vil de gøre ved under de kommende overenskomstforhandlinger at tage samfundsøkonomiske hensyn. Sigtet med disse skal så være, at de løn- og arbejdsvilkår, der aftales, ikke fører til svækkelse af den tilsigtede stabilisering af prisudviklingen, forringelse af erhvervslivets konkurrenceevne eller belastning af betalingsbalancen.

Der var møde hos statsministeren, hvor de to parter udvekslede komplimenter. Organisationslederne udtrykte deres glæde over, at regeringen, hvad det burde være en selvstændighed, havde anerkendt organisationernes frie forhandlingsret, og statsministeren værdsatte de to organisationers ovenfor citerede svar på regeringens henstilling.

DET INTERESSANTESTE AFSNIT i svaret til hr. Baunsgaard var det, der udtrykte hovedorganisationernes ønske om snarligt at få at vide, hvad staten agter at foretage sig inden for det meget store - og voksende - område af arbejdsmarkedet, hvor staten er arbejdsgiver. Her er tale om en nyskabelse, for det har altid været anerkendt, at statens (og kommunernes) forhandlinger ikke gik i gang før Arbejdsgiverne og LO havde afsluttet overenskomst. Nu er man tilsyneladende interesseret i at overlade det udførende initiativ til regeringen.

DET KAN BETRAGTES som givet, at når regeringen snarest - og senest omkring 1. november - indleder forhandlingerne med de offentligt ansatte, vil hovedinteressens samle sig omkring det længeværende pristal. Her finder vi sandsynligvis også årsagen til, at LO så beredvilligt har slået ud med hånden og sagt: efter Dem til tjenestemandene, for hvis kildeskatten ikke har haft nogen anden effekt, så har den i hvert fald understreget, så det ikke kan misforstås, at arbejdere og tjenestemand bliver taget grundligt ved næsen, hvad dyrtidsreguleringen angår.

DET VAR GANSKE utænkeligt indtil i dag, den 16. oktober 1970, at tjenestemandene og LO overhovedet ville diskutere pristalsordningen - arbejdsgiverne var mere villige - men når LO nu har givet holden videre til tjenestemandene, må man gå ud fra, at det skyldes et ønske om at komme væk fra en ordning, hvis mest karakteristiske træk er, at arbejderne har svært ved at få andel i en reel produktionsfremskridt, mens pristalsordningen til gengæld giver dem en reel andel i et reelt underskud.

De et-årige overenskomster tror vi ikke på, dels vil de blive besværlige at administrere, og dels vil arbejdsgivernes organisation med god ret kunne hævde, at en rimelig planlægning af produktionen vil blive næsten umulig. Kan man håbe på, at tjenestemandenes organisationsledere, der pludselig er anbragt i centrum af arbejdsmarkedetsforhandlingerne, kan bringes til at indse, at den rimelige løsning på problemet omkring lønreguleringen er et velstandspolitistal af den art, som tidligere er omalt på dette sted, et pristal, der giver lønmodtagerne en virkelig indtægtsstigning, når vi producerer mere og får stigende priser for vore produkter, henholdsvis betaler mindre for de varer, vi indfører. Vi voksne nok til at acceptere en ordning, der også indebærer, at vi alle må være med til at spænde finansministerens livrem ind, når vi producerer mindre, henholdsvis får mindre for vore varer? For det er jo i virkeligheden her, problemet ligger - hidtil har vi ikke villet være med, og så har skiftende regeringer måttet til at regulere med de noksom kendte resultater.

Er vi blevet voksne nok til at tage et ansvar for samfundets udvikling, til at leve med et velstandspolitistal?

ESR.

For de socialt truede: Restriktioner - eller udføldelsesmuligheder? „Ungdommens krav burde være selvbestemmelse”

I en kronik i „Berlingske Aftenavis Weekend” skriver forstander J. Lange Jakobsen, Koføds Skole, om holdningen i debatten om stofmisbrug bl. a.:

— Det spendende ved den faglignende del af stofmisbrugsdebatten var, at den i væsentlig grad var en holdningsdebate, hvor man søgte en nyorientering, der kunne give al social oplysning, socialmedicinsk behandling og revalidering en inspiration, et perspektiv og et løft, som så klart er tiltrengt.

Det virkeligt forstemmende ved stofmisbrugsdebatten og de tiltag, der indtil nu er præsteret, er, at vi kan har kunnet fornuftere det repræsentative og det restriktive. Det er forstemmende, men vel nok forståeligt. Vi, der sidder i pane medolekaler, spørger, om vi kan lade en 15-årig ødelægge sig selv med stof. Og det spørgsmål går dybt i hjertet. Vi sidder i vore veludstyrte institutioner med vores gode uddannelses og spørger: Hvordan kan man behandle stofmisbruger, når han er stukket af. Vi sidder rundt omkring i vore veletablerede hjem og kan se, at den stofmisbruger, der rømmer fra en behandlingsinstitution, frister tilværelsen med småkriminalitet. Vores reaktion er et krav om beskyttelse. Et krav, der rettes til dem i medolekalerne. Dermed er krammen bunden. Vi skal beskytte de unge

og os selv, og vi har apparatur. Sagen er forenklet til en telefonopringning. Kald 14 48.

Vi erkender næsten samtidig, at det er en dårlig udvej, men vi havde jo prøvet alt. Det har vi måske nok, dog på nær det ene at give rigelige udføldelsesmuligheder for folk med holdninger, d. v. s. mennesker, der vil og tør bruge sig selv. At give udføldelsesmuligheder kræver en investering, uden man på forhånd kan garantere resultatet. Det kan man ganske vist heller ikke i den traditionelle institutions hjælp eller holdning, men det har vi vænnet os fra at tænke på.

Der kræves mod til at investere penge i usikkerheden. På den anden side vil vi ved at vente på sikkerheden uvrergerligt komme til at investere i dyrere foranstaltninger (navnlig de tvangs-mæssige), fordi sikkerhed i de konkrete situationer betyder, at de hjælpsegende i ventetiden virkeligt er blevet syge, invaliderede eller kriminelle - og så skal vi jo tage os af dem.

Det var vor oprindelige holdning til sociale ydelser, at den

Retsforbundet på Fyn: DEN KONSERVATIVE REGULERINGS POLITIK DUER IKKE

Retsforbundets forretningsudvalg i Fyns amt har vedtaget en udtalelse, hvori der tages afstand fra pristoppet. Det vil være aldeles umuligt at kontrollere, og det vil sætte den frie konkurrence ud af spillet.

Det hedder videre i udtalelsen: — Der er brug for et dinstigt liberalt alternativ til regeringens konservative reguleringspolitik. I stedet for at indlade sig på tryk-somme indkomspolitiske eksperimenter bør man udnytte de selvregulerende kræfter gennem total liberalisering af handels-, erhvervs- og boligpolitikken.

Ved sidste finanslovdebate blev det fra flere sider i Folketinget erklæret, at den væsentligste inflationsårsag er, at indkomster, som ikke modsvares af nogen produktion, pumpes ud i forbrug og skaber et efterspørgselspres med en ugunstig betalingsbalance til følge. Når Folketinget således erkender årsagen til inflationen, finder Retsforbundet det begrundeligt, at man valgte en momsforhøjelse, der er stærkt omkostningsforurende. Momsforhøjelsen rammer især den arbejdende og producerende del af befolkningen, som efter Retsforbundets opfattelse ikke er skyld i landets økonomiske vanskeligheder.

Ingen kan fæste lid til en indkomspolitikk, som ikke totalt fjerner mulighederne for skatteyder, arbejdsfrie indkomster og spekulationsgevinster.

J. Lange Jakobsen

hjelpesegende skulle acceptere hjælpen i den størrelse og form, den blev givet ham. I modsat fald måtte han undvære - og på visse områder blev han endda rindere stillet. Denne holdning gælder i nogen grad stadig, navnlig over for de svageste i samfundet. Der er dog en stadig større tilbøjelighed til at formulere de sociale hjælpeforanstaltninger som tilbud. Mit forslag er, at man går et skridt videre: Giv den sociale atvirger mulighed for selv at etablere og eksperimenter med de tilbud, han ønsker. Det såkaldte ungdomsoptræks krav om medindflydelse skylder i mde øjne langt uoverskuds en underretelse og en knæbøjning for det etablerede. Kravet burde være selvbestemmelse.

I min fortolkning er det dette krav, den sociale taber stiller, men som han betaler sin høje pris for. Det er en anden begrundelse for at få en holdning og et nyt sigte ind i de sociale institutioner i stedet for fortsat stædigt at kopiere den lægelige behandlingsmetode: at kure på det syge, det uhensigtsmæssige.

AKTOPHOT

LYSTRYK
 FOTOKOP
 DUPLIKERING
 OVERSÆTTelser
 Tømsesgade 9
 7100 Vejle

GARN SMYRNA RYA

H. Flyttjørn

Ejergade 2 - 3000 Helsingør
 Tlf. (03) 21 43 44

HÅRDT TRÆ

på afskibning, alle sorter, samt eg, bøg, poppel, elm, birk osv.
 F. TREBBIEN
 Albøge, 8570 Trustrup - Telf. 06 32 05 22 Lyngby 161.

H. VINTER POULSEN

Malertfirma
 Sobakkevej 10 - Skødstrup
 Telf. 06 99 14 73

— alt malerarbejde udføres

Era boghylden:

Sivbåde og pyramider

"Hvor land med de surende vin-
ger hinsides Æthiopians strømme,
du, som sender bud over havet i
både af siv på vandspejlet ...".
Sådan tilhører Esajas ægyptiene
for at advare dem imod at blan-
de sig i Israels forhold (Esajas
18, 1-2).

Også fra anden side findes der
beretninger om, at store havgæsten
de papyrusbåde besjælede både
Middelhavet og Det Indiske
Ocean.

I vor tid benyttes sivbåde -
små og primitive - kun i astide-
hæggende kroge af den gamle og
den nye verden. - Hvor der er
sivbåde, er der ikke langt til py-
ramider.

AKTIVISTEN

I denne "den protesterende
ungdoms tidsalder" er "Aktivi-
sten", en aktuel og læseværdig
roman om den unge mand fra
det trygge borgerlige miljø, der
bryder med sin familie og slutter
sig til de radikale socialister. -
Fuld af idealisme tager han med
lidhu fat på arbejdet, men opda-
ger, at han ikke alle steder er
lige velset. Hvad vil en student
blandt arbejderne? Hans person-
lige konflikt tilspides, da han
bliver bortvist fra universitetet
for politisk virksomhed og må
søge tilflugt forskellige steder -
bl. a. i sit hjem for en tid og hos
pigen fra det foragtede miljø,
som han har besluttet at vende
ryggen.

Også i de nye omgivelser blandt
nye mennesker viser det sig, at
magt korrumperer, og at det er
vanskeligt at finde en knage at
hænge sin idealisme op på.
Fortrækkets stil er behageligt
afslappet og bidrager måske net-
op derfor til at gøre beretningen
intens, beretningen om den søgen-
de A, der endnu ved bogens sluf-
ning fortsætter den vanskelige sø-
gen efter et ståsted i tilværelsen.

-Hs.
Hans Kruse:
AKTIVISTEN
Roman - (Gyldendal).

Th. Vestergaard
Vognmand
Borgvold 21, Viby J.
Telf. (061) 41214

Kr. Hedebrandt
Revisor
Petersborgvej 29, Tlf. (08) 123112
9000 Aalborg

OTTO JENSEN
Tømrermester
Søgaardsvvej 23
Telf. Gentofte 5043

GUNNAR SØRENSEN
ALT I EL
Bispensgade 39 - Hjørring
Telf. 429

ramider. - Er der sammenhæng
mellem de to fænomener? - Er
det sivbådene, der har bragt py-
ramidekulturen ud over jordklø-
den? - Der er nok ikke mange
andre end Thor Heyerdahl, der kan
sidde ved en kratse på Pasko-
oen og få sådanne associationer.
Men der er slet ikke andre end
Heyerdahl, der tager konsekven-
sen af sine associationer på den
måde, som hans bog "Ra" vidner
om.

"Det gælder om ikke at lade
sig nøje med forud fattede me-
ninger" ... "man må leve sig ind
i det faktum, at pyramider, tem-
pler (og sivbåde) er overleveret
fra mennesker, der var som os
selv i sind og skind", skriver han
(side 110). Det er et princip, han
følger på den måde, at når han
moder et problem, kryber han
helt ind i det: I dette tilfælde
genemprøver han alle eksiste-
rende sivbåde - og et par "ud-
døde" - på deres hjemsteder. -
Derefter bygger han efter pyra-
midetegninger et stort ægyptisk
papyrusbåd, provianterer med
oldtids-proviant og giver sig med
7 mands besætning, en abe, en
and, nogle høns og en "tiløbende"
brevue oceanet i vold, fortiser,
bygger et nyt skib og krydser At-
lanten.

Vi rives med af hans beretning
og tror på hele den idé, som har
inspireret ham. Men den slags
konklusioner overlader han til de
rette fagfolk. Han er kun eksep-
rimentatoren, der forsyner os
med praktiske kendsgerninger om
papyrusbåde og berøver kun, at
de kan sejle på oceanerne.

Når man sætter sig hen med
"Ra", er man fortabt. Man er i
Mexico, Peru, Æthiopien eller Chad
sammen med Heyerdahl. Man op-
lever landet på en måde, der i
visse henseender er mere intens,
end hvis man havde været der
med et rejseselskab. Man lever

med i landets politiske situation
og befolkningens daglige proble-
mer. Man kan sproget og har
personlige kontakter - netop
hvad rejseselskaberne ikke kan
give os. Derfor burde salget af
rejsedeskrivere stige i takt med
rejsébureauernes aktivitet.

"Ra" er en smuk bog, både m.
h. t. tryk og de mange smukke
farvefotos, men det er trist, at
når den bliver bestemt til indbyr-
dning, er der ikke mere end 17 mm
margin tilbage.

Gr.-R.

Thor Heyerdahl:
"Ra"
Gyldendal.
317 sider.

HOLBERG

"Som de tilskuere, digteren
skrev for, accepterer vi bevidst
og efter afslatte fiktioner, som han
ofte river os ud af eller kun an-
tyder, ikke fordi vi tror, de er sande
eller virkelige, men fordi vejen
går gennem denne accept, når vi
vil opleve det, komedierne vil ha-
ve os til at tro."

Således beskriver Jens Kruse
i sin fremragende studie den
grundholdning, Holbergs komedier
repræsenterer. Den er ikke først
og fremmest en analyse af fem
af Holbergs komedier - det er den
også - men dens ambition er yder-
ligere et forsøg på en helheds-
opfattelse og en belysning af ko-
mediens "liv".

I bogens første del gennemgås
komedierne grundigt med mange
interessante detaljer, mens de
følgende afsnit rummer et forsøg
på en syntese af hovedmotivene
hos Holberg. Fortællernes mange
originale og overraskende udgaa-
ninger af komedieteksterne kan
kun forøge udbytet ved fornyet
beskrivelse med den gamle ba-
rons komedier, ligegyldigt om det
bliver på scenen eller i daglig-
stuen, sønnværet genoplages.

-Hs.

Jens Kruse:
HOLBERGS MASKE
(Ugbog fra Gyldendal).

RETTE

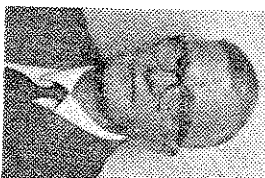
Nu er det blevet rigtig efter-
år. Den stærke efterårs sol kaster
sine stråler ned over skovens
mangfoldighed af farver, en dansk
gennemsnitsfamilie (far, mor og
to søde unger) går med hinanden
i hånden; man oplever, de går
ind i skoven, strålende af lykke;
man mærker sammenholdet, og
det kan næsten ikke undgås, at
der kommer en formennelse af
trykthed frem, ja, selv den hårde-

Møbelforretningen
»HYGGEBO«
Sjællandsgade 52-54, Aarhus
Telf. 06 - 12 99 76

Trækontoret
Rådhuspladsen 45 - Kbhvn. V.
14 71 33

GEORG C. BRUN:

Personlig etik

"Det, der egentlig mang-
ler mig er at komme på det
rone med mig selv om, hvad
jeg skal gøre" ... "det gæl-
der om at finde en sandhed,
som er sandhed for mig, at
finde den idé, for hvilken
jeg vil leve eller dø". Såle-
des skrev den 22-årige Sø-
ren Kierkegaard i sin dag-
bog i sommeren 1835.

Det er ifølge sagens na-
tur de færreste blevet at yde
en indsats, der kan stå mål
med Kierkegaards, men det
er ikke for meget sagt, at
ethvert menneske i henhold
til sine biologiske anlæg re-
præsenterer noget nyt og
enslående. Det er også i
god overensstemmelse her-
med, at der nu lægges så
megen vægt på, at ethvert
barn og ung menneske får
mulighed for at udvikle og
udvikle netop dets speciel-
le evner, ligesom man må
antage, at det er de menne-
skelige anlægs og tilhøje-
ligheds utrolige mangfoldi-
ghed, der ligger til grund
for de utallige erhvervsfor-
mer, som vor højt udviklede
kultur er betinget af.

De, der gennem en mere
eller mindre langvarig og
speciel uddannelse eller ad
deres egne veje kommer på
den rette hyde, vil også
stort set finde, at livet er
værd at leve. Sorgen, lidel-
ser og ulykker behøver ik-
ke ændre dette forhold;
herom foreligger der utal-
lige vidnesbyrd. Ja, man
kan vel overhovedet sige,
at den stærkeste følelse af
glæde og lykke er forbe-
holdt den, der også kender
sorgen og ulykken.

Trods den omstændighed,
at mulighederne for at leve
et rigt og interessant liv i
hvert fald inden for de vest-
lige demokratiers del af ver-
den er større end nogen-
sinde, er store dele af ung-
dommen dog utilfreds med
det, der bydes dem. De kla-
ger og bestemt ikke med
urette over samfundets
mange brøstfældigheder og
mangler såsom den perma-
nente krigstrusel, den øko-
nomiske ulighed, vanskelig-
heden ved at skaffe sig en
bolig til en pris, man fin-
der rimelig, den lærmende
trafik og naturens forure-
ning. Alt dette og meget
mere, som kan give anled-
ning til irritation og ærg-
relse, fremhæves derefter
overraskende nok som en

væk fra fjernsyn og strikkeøj,
med et andet og finere ord ak-
tivisere. Der findes mange måder
at gøre dette pl., men da vi i
årenes løb også har fået kend-
skab til psykologi, kan man da
lige så godt bruge det.

Vi har fået en ny fritidslov,
hvor man f. eks. kan flette ped-
digter, male porcelæn, lave fine

gyldig grund til at fasthol-
de den opfattelse, at livet
ikke er til at holde ud.

"Hvad kan I under disse
fortvivlede omstændigheder
vente jer af os?" lyder
spørgsmålet til de ældre og
etablerede.

Hertil er vist kun at sva-
re, at spørgsmålet virker
som en afledningsmanøvre,
og at vi sådan set ikke
venter os noget. Det inter-
essante spørgsmål i denne
sammenhæng er derimod:
"Hvad venten I af jer
selv?" Og så er vi tilbage i
Søren Kierkegaards pro-
blem. Det er den enkeltes
opgave at finde ud af, hvil-
ke kræfter og evner der bor
i ham, og derpå at realisere
dem også trods modstand
fra omgivelsernes side. Det
er i mange tilfælde ikke
nogen let opgave; men det
er der heller ingen, der har
sagt, at det skulle være.

Til gengæld er livet i hvert
fald på vore breddegrader
ikke mere uretfærdigt, end
at de gode, man opstår på
de for sig selv og for sam-
fundet, stort set står i for-
hold til de anstrengelser,
man gør sig.

Den, der møder livet og
sine medmennesker med
krav, der ikke er begrun-
dede og retfærdiggjorte
ved tilsvarende ydelser fra
ens egen side, vil ikke kun-
ne undgå at blive skuffet,
hvilket er godt det samme.
At det f. eks., som det for
nylig er hævdet, skulle væ-
re en medfødt ret, at der
blev stillet en bolig til ens
rådighed, ville være ensbe-
tydende med et krav til en
anden om at skaffe to bo-
liger, dels til vedkommende
selv og dels til ham, der
ikke ønskede at gøre sig
nogle anstrengelser på dette
område.

Til den indignerede, kre-
vende og forurettede har
jeg kun et råd: Find ud af,
hvad du selv kan gøre for
at råde bod på noget af det,
som du er utilfreds med,
men gør det med klogskab,
tålmodighed og nænsomhed,
så du ikke står mere i styk-
ker, end du bygger op.

(Georg C. Brun.

keramikkrug og danske jazz-
baller. Er der mon her en lille
chance for at påvirk? Som for
eksempel med reklamefilm.

"RETTE TIL AT VÆRE
MENNESKE" - lad de andre
partier bruge dette slogan, men
lad RETSFORBUNDET give
MENNESKENE RETTEN.
Hanne.

VOR MEENING

OM ANDREES MEENING..

Radikal grundskyldsinteresse - i Roskilde

I en ledende artikel behandler ROSKILDE TIDENDE (r.) problemet skat på arbejdsskade og på grundloven, og det bedder her bl. a.:

Der er en afgørende forskel i beskæmning af indkomst og af jord. Bag den første ligger produktion og arbejdsskade, men jordværdien er uimodsigelig sammenlignelig. Hvis der ingen mennesker boede i Danmark, var der nok jordværdi! Man kan tilføje, at den også er inflationsbeskyttet, fordi jord nu engang er en vare, der ikke kan laves mere af, og jo flere der kæmper for at få plads på og ejendomsret til denne jord, jo dyrere bliver den.

Der kan vel være almindelig enighed om, at produktivt arbejde skal beskattes så læmpeligt som muligt, og så er der heller ingen anden udvej end at beskætte jordværdien.

Traditionelt syn på denne skilte linje, må der advares imod. Forholdet har ganske ændret sig, siden grundskattelementene alene gik over til kommunerne, og siden inflationen for alvor tog fart med inflationstigningerne på fast ejendom.

Der er mange skatteydere, og så med store indlægter, der ville have fordel af højere procenter. Fordi:

1) Ejendomsrætter er de eneste fradragsberettigede skatter, vi har tilbage, og således velegnede til at sikre toppen af store indlægter.

2) Fordi de nedsætter skatteprocenten for alle indlægter og således skåner arbejdsfortjener, store og små, og kulanternes muligheder.

Der indvendes, at pensionister, der sidder i eget hus, vil blive uretfærdigt behandlet ved højere procenter, men det har ikke nogen realitet, eftersom loven hjemler adgang til indflytning af disse skatter, til huset engang

skal sælges. At pensionister bærer sig således ad, må være ligeså naturligt som at have folkepension.

Det går ud over arvingerne, siger man, ja, men, der er ingen offentlig interesse i at beskytte dem, for det hus, de eventuelt skal arve, stiger hvert år meget mere i værdi end det, ejendomsrættene andrager. Ingen grund til medlidenhed her.

I Roskilde kommune er grundskyldspromillen fastsat til 16. Vi synes, det er for lidt. Det havde været nemt at nedsætte skatteprocenten ved at røkere med

POLITIKEN (upol.) beskæftiger sig i en leder med spørgsmålet, hvorfor der er så megen uenighed i holdningen til arbejdsskade.

Når det til stadighed lykkes mennesker i dette land at tale forbi hinanden, når de droffer hash- og markolke-spørgsmål, er det bl. a. fordi man ikke i tilstrækkelig grad har gjort sig klart, at faren er tosidig. På den ene side har man de stoffer, der dog er ufarlige for langt de fleste mennesker, som ikke lader sig friste til euforiant. På den anden side har man de særbare og dårligt tilpassede, der bestandigt søger efter en genvej til tilfredshed. Faren opstår, når stoffet krydser modtagelige personers veje.

Derfor er det ikke nok at sætte ind mod stofferne. Det er vigtigt, at psykologer sætter deres forskning og viden ind på at forstå klare samfundet, hvordan flere af de unge kan blive immune mod narke-mittlen. Vi véd, at udviklingen af kontaktskadede allerede fremmes på spædbørnshjem, vi véd at en rigtig indsats af sundhedspleje, hurtigere hjælp til problematiske og tidligere bølger miljø kan modvirke skabelse af særbare individer.

Børnene betaler

Vi har mulighed for at sætte ind ved ondets rod. De arktiske problemer må naturligvis ikke ignoreres. Men det er ikke mindre vigtigt, at vi giver børn og unge chance for at udvikle sig til modstandsfærdige personer.

● Vi forstår ikke rigtig, hvorfor Politiken vil have psykologer sat ind på den oplysende front i kampen mod følgerne af narke-maalen - havde det endda været sociologer eller økonomer. Det er vel utænkeligt, at "Politiken" kunne gå ind for, at samtlige de mødre, der har mulighed for det, skal blive hjemme hos deres små børn og selv passe dem i stedet for at sende dem på vuggestuer og andre institutioner, hvis personale ikke har en jordisk chance for at skabe virkelig kontakt med de små børn. Dette er ikke nogen kritisk af vuggestuernes, der gør, hvad de kan, blot en konstatering af faktum. Det offentlige understøtter til de institutioner, der tager sig af børnene, mens deres mødre går på fabrikken, er i de fleste tilfælde langt større end de bet-

grundskyldspromillen. Hvis den offentlige udgiftsstigning fortsætter i de kommende år, er der ingen tvivl om, at beskættningen af de samfundsskade værdier må tage en større del af byrden fra de arbejdsskade.

● Det er pænt ment, når vi konstaterer, at Roskilde-lederen kunne have stået i "Vejen Frem", det ville blot være virkeligt interessant at få at vide, hvad man i det radikale partis ledelse har sagt om den citerede leder og dens forfatter. Roskilde hører jo til de byer, der i en årække har prøvet at leve under radikalt styre, men også for rosildenserne er der her tale om nye toner - fra radikalt hold vel at mærke.

For og imod udviklingshjælp

At
Lester Pearson

Det liberalistiske markedsystem fungerer ikke helt selv-hjulp selv under det 19. århundredes hyperfavorable vilkår for den atlantiske verden. Det vil heller ikke fungere i den uendeligt mindre gunstige situation, som vor egen verden kender til i dag. Medmindre man altså skrider til drastiske ændringer.

Jeg skal ikke gå i detaljer med sidste århundredes økonomiske historie. Jeg vil blot minde om, at en hel del af de lande - herunder USA - som efter sigende skulle have udviklet sig uden nogen form for hjælp, faktisk fik massive tilførsler af ressourcer, som de ganske rigt ikke betalte tilbage på sædvanlige forretningsmæssige vilkår.

Man kunne gå så langt tilbage som til slavehandelen og forsøge at beregne Afrikas gratis bidrag til den britiske handel, og hvad det betød for den vestindiske sukkerproduktion og dermed for den amerikanske bonumid - Man kunne for Amerikas vedkommen-

de også nævne indvandringen tværs over Atlanten af 40 millioner vejnærede og veluddannede europæere. Man kunne nævne de mange amerikanske stater, som i vid udstrækning finansierede deres infrastruktur (veje, jernbaner, havne o. s. v.) ved hjælp af lantagning i Storbritannien. Fænge, som Storbritannien aldrig fik igen på almindelige forretningsmæssige vilkår.

Men jeg vil nøjes med at understrege én kendsgerning frem for andre, eftersom den rører ved selve kernepunktet i den nuværende økonomiske magtbalance. I 1830'erne var de fleste økonomer i tvivl om det nye industrielle systems evne til at overleve. Hovedsagen til deres uro var forholdet mellem befolkningsstigningen og fødevarerproduktionen. De frygtede, at de stigende mængder ville tvinge lønningerne op, presse fortløbsen ned, kvæle investeringerne og således bringe hele det industrielle eksperiment til standsning. Efterhånden som

KRONIK

de, "sultne fyrre", skred frem med depression, misvækst og hungersnød op til revolutionsåret 1848, syntes de mørkere profeter at skulle få ret. Det, der ændrede fyrtærenes mørke til den Victorianske højkonjunktur og optimisme, var fremfor alt de atlantiske folkeslags nye adgang til det tiloversblevne, endnu uopdyrkede og jomfruelige bælte af frugtbar tempereret landbrugsjord.

Udvikling kommer ikke af sig selv

Det var den største guldgrube, der endnu var blevet skænket en enkelt race. Omkostningerne var ikke stort større end indianernes og andre indfødes ruin. De mistede deres fortæres jord. Det hele satte - i det mindste for en tid - en stopper for Malhus' mareridsdrømme om manglende ressourcer for Jordens indbyggere. Det var, om man vil, hjælp fra himlen, hjælp fra naturen, hjælp fra forsynet, hjælp fra heldet. -

Bekendtgørelse om undtagelser fra prisstop

MT. nr. 11-70

I medfør af § 4, stk. 3, i lov nr. 422 af 9. oktober 1970 om prisstop har monopolstyret indtil videre fastsat følgende undtagelser fra bestemmelserne i nævnte lovs §§ 1-3:

1. Salg af blomster.
2. Salg af antikviteter.
3. Salg af kunst.
4. Salg af brugte varer.
5. Auktionsalg af varer, der normalt sælges ved auktion, bortset fra frugt og grøntsager.
6. Tilbudsgivning ved licitation over bygge- og anlægsarbejder.
7. Salg af uberede huder og skind.
8. Salg af svineborster og hår samt vegetabiliske fibre til børste-, koste- og penselfabrikation.
9. Salg af animalske og vegetabiliske olier til industrielt brug.
10. Salg af markfrø fra producent og indbyrdes handel mellem frøfirmaer, der indkøber fra producenter.
11. Ved salg af kunstgødning vil de den 22. september 1970 gældende priser kunne forhøjes med de af monopolstyret godkendte månedstillegg.
12. Importører af rå kaffe vil, uanset bestemmelsen i prisstoplovens § 1, stk. 2, ved salg efter den 22. september 1970 kunne beregne sig dækning for indtrente stigninger i de importpriser, der ligger til grund for salgspriserne pr. 22. september 1970, selv om stigningerne måtte hidrøre fra indkøb før den nævnte dato.

Monopolstyret, den 14. oktober 1970.

URRO

En vis uro skal helst holdes i forbindelse med økonomimindelige, efter nogle politikeres mening. Regeringen er forpligtet til at foretage adskillige udspil, mener for eks. Per Hækkerup; men han er ikke til sinds samtidig at give den den fornødne arbejdsro, og han vil gerne

løb, kvinderne får med hjem i lønningssposen. Kildeskatten har for de samgitte, udearbejdende kvinders vedkommende understreget det helt barokke forhold. - Børnene betaler prisen, og den er høj. Bagefter betaler samfundet udgifterne til den kolossalt dyre behandling af narkeomanerne, en behandling, hvis effekt i langt de fleste tilfælde er ringe.

Men dette ubyre tilskud af næsten "frie" ressourcer hjælp de atlantiske lande med et spring over tærskelen til modernisering og ind i det nye land med "selvstændig økonomisk vækst". Når kritikere derfor i dag taler om "normale" udviklingsmetoder som f. eks. almindelige investeringer med henblik på kommercielt udbytte, slummande fra en foretagelse af produktiviteten, så glemmer de - tror jeg - denne umiddelbare praktisk laget gratis overtagelse af verdens bedste og største landbrugsresserver, som de eneste lille gruppe europæere, ført Europa og okkuperede alt tiloversblevet tempereret landbrugsjord i løbet af to korte århundreder. At se bort fra denne umiddelbare betingelse og tale om "udvikling" som en normal følge af omhyggelig kommerciel investering er effektivt for den franske revolution.

Lad dem æde kage. Dette bringer mig til konklusion nr. 2. Virkningerne af denne overtagelse er endnu ikke udtømmende. Det gav de atlantiske folk, der ikke engang udgør 20 pct. af Jordens folk, et greb om klodens ressourcer - et greb, som de siden har hævdet og styrket. Okkupations- og erobringstærskene, i hvilke de udviklede helt nye magt- og organisationsredskaber, gav dem praktisk taget frie hender over hele kloden. Så sent som i 1945 kontrollerede de langt de fleste af Jordens folk og lagde beslag på rundt regnet 80 pct. af verdens ressourcer. Det er stadigvæk deres del af verdensindkomsten.

Gæld = afhængighed

I virkeligheden er misforholdet voksende. I dette overvældende og ensidige magtforhold virker det ukorrigerende marked, som det nødvendigt må gøre, det vil sige ligesom mellem for eksempel godejeren og den kastejelse i en indisk landsby. Alle de rå kræfter i en ulige konkurrence-økonomi virker til den riges fordel. Gæld bliver ikke længere blot en almindelig kommerciel transaktion men et desperat afhængighedsforhold mellem den fattige og den rige, som kan vente og betragte og sælge ham ud. Hvis vi ser bort fra denne kendsgerning - denne totale ulighed i vor verdens økonomiske transaktioner - forvirrer vi den beske økonomi, laget for alle gensidige forhold, hvadenten det er udviklingshjælp eller handel, hvorvæltsproblemer eller gæld.

man kan følge udviklingen, og således at samfundet kan gribe regulerende ind."

Her falder så det spørgsmål fra intervieweren, KRISTEILIGT DAGBLAD: "Vil Socialdemokratiet selv stille forslag, hvis regeringen ikke kommer med et udspil?" - Svaret lyder: "Vi vil under alle omstændigheder i løbet af 1-1½ måned fremsætte vor eget forslag; eventuelt vil vi fremme sagen gennem en forespørgsel i Folketinget."

At Per Hækkerup allerede er i fuld gang, kender mange avislesere fra dagspressen; det om-

tafte forslag ligger i denne tid til nøje behandling i Socialdemokratiet, hvor flere politikere uden Hækkerup nøje vil følge politikkere fra regeringspartiene, når disse vover sig ud med personlige anskuelser i det færlige emne.

Om ikke andet viser interviewet os Per Hækkerup i rollen som den drejede debatør, der møder frem med et velordnet materiale ved første gygne lejlighed. Regeringen og dens partifæller skal nok komme på arbejde. - Regeringen har lovet!

ke, og omvendt. Det var den linje, som de radikale førte videre efter 1905.

- Altså vil modstanden mod partisammenslutning alene være af følelsesmæssig karakter?

- Næh, ikke alene. Men mest. I et spørgsmål som grundskylden vil de to partier ikke kunne blive enige. Der går Venstre aldrig med til.

- Det synes heller ikke, som om grundskylden dominerer hos de nuværende radikale ledere. Taler Baunsgaard overhovedet om grundskyld?

- For lidt i hvert fald. Jeg kan ikke forstå, at grundskylden ikke bliver hørt noget hårdere. Når et lille hus her i Ullevslev kommune stiger 200 kr. om ugen, så må folk da kunne se, at der er noget galt. For sådanne stigninger bliver før eller siden omsat i forbrug.

- Er det rykket tilhøjre, der gør, at de radikale ledere ikke snarker ret meget om grundskyld?

- Jeg véd ikke, om det er der-

Sandheden om det radikale højresving. Det er grundskylden, der skiller venstre og de radikale!

Der findes stadigvæk ærlige folk i dansk politik. - Fyns Amts Avis (V) har fundet én af dem, en ældre radikal, den nye formand for Det radikale Venstre på Fyn, assistent Anders Nielsen.

I et interview udtaler han sig åbenhjertigt om baggrunden for det radikale højresving. Som det måske vil erindres fra tiden omkring regeringsdannelsen, udtalte Hilmar Baunsgaard jo, på et spørgsmål herom i TV, at højresvinget var et synsbedrag. Det var vælgerne, der var svinget til venstre imod de radikale. Men se engang, hvad den radikale formand på Fyn har at sige om den og et par andre ting. Ærlighed er det. Om man så bryder sig om ærlighedens afsløring, den partipolitiske

prostitution, er en anden sag. Vi klipper lidt i interviewet:

- Hvem vil De helst samarbejde med, Socialdemokratiet eller Venstre og konservative?

- Personligt finder jeg mig bedst tilpas, når de radikale samarbejder med Socialdemokratiet. Men som situationen var, er der ingen anden vej end VKR. For det viste sig jo, at så snart socialdemokraterne ikke havde brug for os, men kunne finde flertallet til Venstre i stedet for, interesserede de sig ikke for os mere.

Jeg mener, at der tages mere hensyn til os i det nuværende samarbejde end i tidligere med Socialdemokratiet. Det gælder på det militære område og i uddannelsespolitikken, hvis jeg særligt skal nævne nogle områder.

Når jeg ser bort fra samarbejdet i 1957 - 60 med Retsforbundet og H. C. Hansen, som jeg mener, er en af de bedste regeringer i nyere tid, mener jeg ikke, vi har haft regeringer, hvor de radikales synspunkter er kommet stærkere

frem end i det nuværende regeringsarbejde.

- Men det er alligevel et ryk til højre for radikalt politik?

- Ja. Og det var rent faktisk klokt. Der er jo sket et ryk til højre i befolkningen. Det er en kendsgerning, efterhånden som velstanden er øget. For nogle år siden fik vi her i stuen besøg en sen aften af Hilmar Baunsgaard, Hans Larsen fra Ringø og Arne Bruhn Svendsen fra Odense. Vi sad og snakkede om partiets muligheder. Og så sagde Hilmar, at hvis vi kunne rykke det radikale parti lidt til højre, så ville det være stemmer. For - som han sagde - befolkningen rykker sig.

Det viste sig, at han havde ret. - Og det ryk har Deres tilslutning?

- Ja, jeg mener ikke, det er noget dårligt. Det følger befolkningsudviklingen.

Somere i samtalen kommer man ind på mulighederne for en sammenslutning af Venstre og de radikale, som Anders Nielsen ikke er tilbøjelig af, i hvert fald ikke foreløbig:

- Er det kun traditionerne, der skiller?

- I de folkelige spørgsmål er de to partier helt enige, i kirke- og skolespørgsmål f. eks., hvor man vil se, at Socialdemokratiet og de konservative er meget mere på linje med hinanden end med Venstre og de radikale.

Men vi må huske på, at fra 1905 og op til 68 var Venstre og Det radikale Venstre de argeste modstandere. Og det er nu engang vanskeligt at få folk, der har været med i disse mange år, til at forstå den partisammenslutning.

I de mange år kørte Venstre med, at de radikale gik Socialdemokratiet ærind. Venstre havde glemmt, at frem til systemskiftet havde Venstre og Socialdemokratiet fælles gruppemøder på Christiansborg, at det var Venstrefolk, der tog sig af socialdemokraternes børn under stor-lock-out'en, og at man dengang foretog fælles opstillinger, sådan at i kredse, hvor Socialdemokratiet opstillede, gjorde Venstre det ikke.

der følger min egen. Efter deres opfattelse er det ulige magtforhold, som jeg har omtalt, en konsekvens af de dominerende magters greb om verdens ressourcer og deres udbytning. Disse udviklende giganter kunne modernisere sig inden for et øjeblik, som de selv har skabt - et mønster af verdensomfattende imperialistisk kontrol. Udviklingslandene var her, skovhuggerne og vandbærerne, som skaffede råmaterialer og billig arbejdskraft. Udbytterne, kapitalvindingerne og de arbejdsskabte værdier strømmede alle tilbage i de oprindelige investitions lommer. Den tiltrængte modernisering i udviklingslandene kan ikke gennemføres blot ved at støtte sig til de traditionelle monstre for handel og kapitalbevægelser. Handel og investering drevet mellem ulige partnere frembringer ikke solid vækst hos den svægere part. Og eftersom udviklingshjælpen, særlig den bundne hjælp, i nogen grad blot er en måde at fastholde det fattigere samfund i et afhængighedsforhold til bistandsyderen, fastlåser udviklingshjælpen dette i udvikligheden koloniale forhold.

Det totale brud

Den eneste måde at slippe ud af denne forkrøplede underlegenhedsstand er et totalt brud i stil med det, japanerne indførte over for vestens handelsmænd og

Uendelig grø er af den indiske kunstner lagt i træsnittet herover. Usikkerheden, svagheden, mangelen på menneskelig kontakt i et samfund, der på én gang er feudalismens end og modernens indstrib, skinger ud af billedet.

missionærer i det 17. århundrede - en stærkere version af USA's brud med det engelske handelsystem i 1776 eller et brud, som det russiske foretog i 1925, da de vendte sig indad og lancerede den første femårsplan.

Min reaktion over for denne analyse må blive noget nær den samme som min reaktion over for kritikkerne på den modsatte fløj, som går ind for "normal" gensidig afhængighed. Jeg må simpelthen sige, at jeg tror ikke på muligheden af en sådan politik. Dette betyder ikke, at der ikke findes en lang række frugtbare metoder, der er egnede til at skabe større uafhængighed. Fællesmarkeder, regionale præferencesytemer, en systematisk bestrebelse på at forege samhandelen mellem udviklingslandene indbyrdes, ensidig beskyttelse, i det mindste en tid fremover, mod de udviklede landes varer - alle disse metoder er efter min mening praktiske og egnede til at styrke uafhængigheden og handelsfriheden i denne efter-koloniale periode. Vi kommer også en gang imellem ind på sådanne forholdsbanken. Det er ikke større afhængighed men det totale brud, som jeg finder er så ladet med færlige følger, at man tvivler på at se sig om efter andre muligheder.

Lester Pearson.

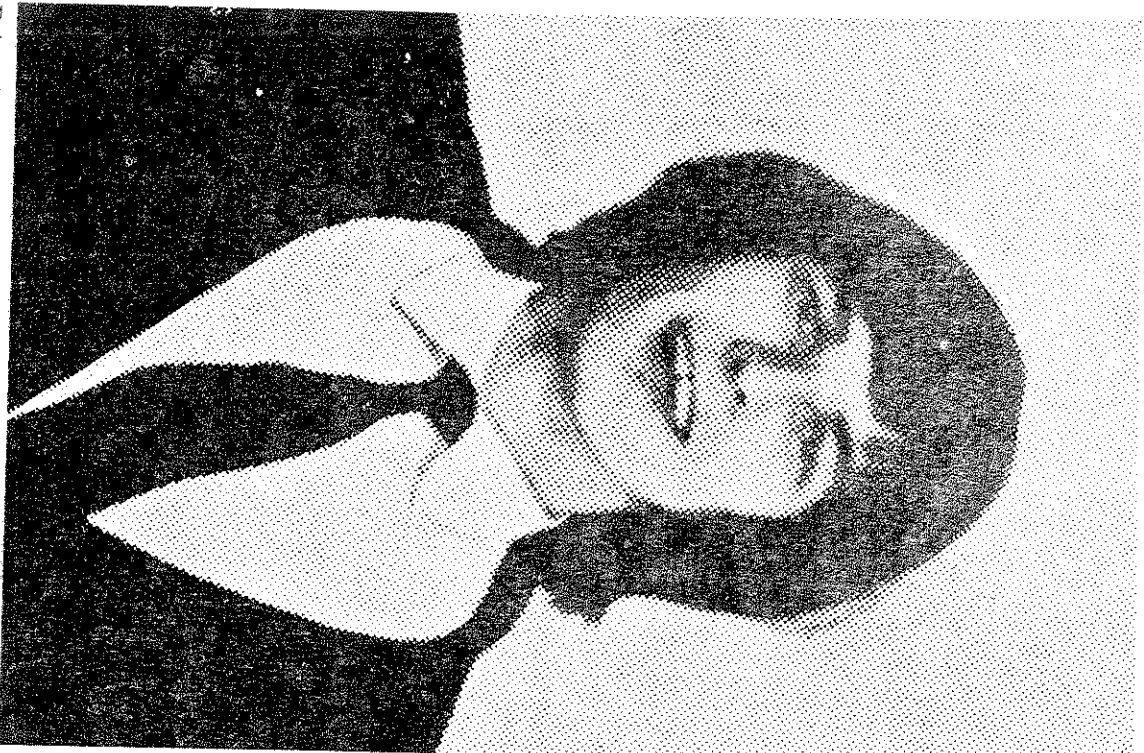
Lester Pearson

Mod en ny revolutions-tid?

Den "blanding" af ressourcer og muligheder, som forefindes i udviklingslandene i dag, er ikke indrettet på at accelerere væksten og forandring. Tværtimod virker den kombination af befolknings-tilvækst, ny jord, industriel fornyelse, byernes vækst og verdenshandelen, som gav de atlantiske lande det afgørende skub

Er det nu kun et problem om den nuværende ulighed? Nej, den er ulighed truer med at blive endnu værre i årene fremover. Dette at skulle udvikle sig i kølvandet på den moderne teknologiske succesrige giganter - Europa, Amerika, Rusland og mere og mere nu også Japan - forstærker forskellene mellem det 19. og det 20. århundredes udvikling. Indførelsen af offentlig sundhedspleje for den teknologiske modernisering har fået befolkningerne og arbejdsstyrken til at stryde i vejret som en manøvre. Den forholdsvis manglende på albuem i landbruget - i det mindste indtil for ganske nylig - har fået desperante bønder til at forlade deres gårde. Men de kan ikke tage over havet til ny ledig jord. De driver ind til byerne, hvor de nødvendige beskæftigelsesmuligheder i industrien endnu ikke er udviklet nok til at tage imod dem. I udviklingslandene byer har 20-30 pct. af arbejdsstyrken intet arbejde. Det er svært at finde de markeder, som er nødvendige for en hurtig industrialisering. De fattige på hjemmemarkedet mangler købekraft, og på det udenlandske marked byder de udviklede fremaer på en hård konkurrence.

Den moderne teknologi, der er skabt til lande med rigelig kapital og lave fødselsrat, er den helt forkerte recept for fattige lande med eksploderende befolkninger og begrænset kapital.

Det smulende, lidt arrogante ansigt over disse linier kan passende tjene til illustration af den gamle sandhed, at folkegunst er svigefuld. Hvem siger navnet Peter Belli noget i dag? Nej, vel, men for få år siden var han nationens yndling, fejret pop-idol, og der var lidt i retning af landesorg, da han idømtes en kortere fængselsstraf for at ryge hash. Det var med nød og næppe, P. B. undgik martyrfortæren. Han lever endnu.

INFLATION OG ARBEJDSFRIE INDTÆGTER

(Svar til Knud Tholstrup)

I Vejen Frem den 29.-9. har Knud Tholstrup fremsat nogle bemærkninger til min kronik i bladet den 12.-9. Disse bemærkninger afsluttes med et par spørgsmål til mig, som jeg herved skal besvare.

I kronikken skrev jeg, at den idé at opkræve grundskyld og nedsatte skatterne tilsvarende er helt uden værdi som middel til at sikre en rationel indkomstopolitik i overensstemmelse med ejendomsretten. Denne bemærkning foranlediger Knud Tholstrup til at spørge: „Hvad skal de penge ellers bruges til, som man opkræver i fuld grundskyld?“

Herpå vil jeg svare følgende: Fra Retsforbundets start har paritet anset fuld grundskyld og afskaffelse af alle skatter på arbejde og forbrug samt begrænsning af det offentliges virksomhed til opgaver med retsbeskyttende formål, således som anført i slutningen af min kronik, for at være de nødvendige og tilstrækkelige midler til at sikre enhver ejendomsretten til det fulde udbytte af eget arbejde. Dette storebæde program reducerer Knud Tholstrup in absurdum ved at forkræve kravet om begrænsning af fællesopgaverne og ved at ændre kravet om skatternes bortfald til et krav om nedsettelse af skatterne med grundskyldens beløb. Den førstnævnte af disse fejl er den samme som den, Henry George begik, og som gav Severtin Christensen anledning til at karakterisere dennes reform som „komplet værdiløs“, en karakteristik som derfor også rammer Knud Tholstrups reform. Desværre tog Retsforbundet det

ter, som visse ejendomsbesiddere opnår ved det offentliges anlægsvirksomhed, og hvorom jeg skrev, at de bidrager til en forsterkning af inflationen. Dette giver Knud Tholstrup anledning til at spørge: „Hvorfor kun „forsterkning“? Hvilke andre muligheder er der for at sætte inflation i gang end netop arbejdsfrie indkomster?“

På dette spørgsmål vil jeg svare: Vi har i de sidste ca. 40 år haft en permanent inflation, og til tilvækst til denne bl. a. på grund af en forøget offentlig anlægsvirksomhed kan derfor næppe karakteriseres bedre end som en forsterkning af inflationen. Angående andre muligheder for at sætte en inflation i gang kan anføres, at en inflation i betydning af prisstigning opstår i almindelighed ved, at lønningerne procentvis stiger stærkere end arbejdets effektivitet, således som det fremgår af den i min kronik anførte ligning

$$L = \frac{P}{E}$$

— hvor P betegner en vares fremstillingspris, L betegner den arbejdsløn, som er anvendt i en time ved varens fremstilling, medens E er den mængde af den pågældende vare, som fremstilles ved en times arbejde, den kaldes arbejdets effektivitet. Ligningens almenlydighed er umiddelbart indlysende. De arbejdsfrie indtægter har indtil nu ingen indflydelse på lønningerne og heller ikke på arbejdets effektivitet, og de ændrer derfor heller ikke vares fremstillingspris. Men disse indtægter har indflydelse på efterspørgslen, der sammen med udbudet bestemmer vares handelspris, der kan afvige fra fremstillingsprisen, som det også er forklaret i min kronik.

Al produktion foregår ved be-
arbejdning af jorden og dens råstoffer, og i produktionsprocessen indgår der altså kun to faktorer, er en passiv faktor, er arbejdet den eneste aktive faktor i produktionen, og inflation i betydning af stigning af vares fremstillingspris kan derfor ikke finde sted på samme måde som den, som fremgår af den anførte ligning, nemlig ved at arbejdslønnen (L) procentvis førges stærkere end arbejdets effektivitet (E). — Løvnigt er det muligt, at de arbejdsfrie indtægter i nok så høj grad ændrer fornuftfordelingen, som de virker inflationisk.

I en efterskrift tilføjer Knud Tholstrup, at andre arbejdsfrie indkomster er ganske ubetydelige i forhold til dem, der har deres opvindelse i grundværdistigningen. Dette er ikke rigtigt. Den til grundværdistigningen svarende årlige indkomst kan for tiden måske anslås til ca. 5 mill. kr. Men så vidt jeg véd, ydes der betydelig større tilskud til bolig-

og uddannelsesformål og til kulturelle formål af forskellige art samt til erhvervsformål som hjemmemærkedesordninger, eksportreditter m.v. Det er derfor, det er så vigtigt med den omfattende begrænsning af den offentlige virksomhed, som Knud Tholstrup tillader sig helt at se bort fra. Saneringen af den offentlige virksomhed måtte naturligvis ledsages af en samtidig fortaget rationel vurdering og inddragning af jorden. Det er netop begrænsningen af den offentlige virksomhed til opgaver med rets-

mokratiet på dets eget program for fremtiden ... men Oluf Pedersen ville ikke. Han ville „besermachen“, og tænkte engang, hvor mange muligheder, han har anstrengt sig for at sætte overstyret i sin kærlighed til grundskyld. — Hvad ville obligationer have kostet skatteyderne i 1945, og hvad ville de koste i dag?

Ovenstående linier er en skildring af en ung mands mangel på virkelighedsans og menneskelighed. Jeg regnede med, at når grundrenten først med et snuptag var lempet over på de rette hænder for steds at vokse i takt med skatteydernes opskrifter gennem deres „aldragskat“, ja, så ville det være en smal sag koncentreret at overbevise vælgerne om, at de solgte deres forstædselsret for en ret linser, når de overlod til stemme-

Pornografi er også et spørgsmål om frihed

Viggo Starckes oplysninger oven, at pornografien er blevet givet frit, forekommer mig at være i ringe overensstemmelse med et retsstatsansatunds principper om frihed. Selve begrebet censure er det modsatte af frihed, og så vidt jeg har forstået, går Retsforbundet på alle andre områder imod statens fornyrerskab, og censure eller ønsket om at afgøre, hvad borgere må læse og se eller ikke, er et utilstedeligt indgreb i borgernes frihed. Hvad enten man kan lide pornografi eller ej, så er frivilligheden en konsekvens af vore frihedsideal. Og selv om det er stærke sager, der ofte er tale om, har jeg ingen sympati for udlandske forargelse over dansk pornografi. For det første har Tyskland nu frigivet pornografin, og i U.S.A. fremstilles og sælges overalt lige så stærke pornografiske ting som her i landet. For det andet må det gamle ord om „at jeg er et menneske, og indt menneskeligt er mig fremmed“ også gælde her, for dybest set afspejler pornografien en virkelighed, der berører mange mennesker. For det tredje må man hellere oversvømme menneskeheden med pornografi (som i sit grundtema har noget med kærlighed og elskov at gøre) fremfor — som U.S.A. gør det — at oversvømme den ganske verden med volds- og krigslitteratur (hvis grundtema er had, ødelæggelse og ondskab). Her er der nok så megen grund til at lufte sin forargelse, men mig bekendt er det ikke gjort, heller ikke fra dansk side. Hvis pornografien kan medvirke til, at flere mennesker end før lever deres kærlighedsliv helt ud, har den sin berettigelse, hvorimod volds- og krigslitteraturen ingen berettigelse har. At elske og ikke dræbe må dog være et

beskyttende formål og den samtidige inddragning af den derved opståede forøgede jorden, de vil gøre det muligt at afskaffe samtlige skatter på arbejde og forbrug.

Udledes den første del af opgaven vil den sidste del blive be-
tydningsløs, og hele reformen vil reduceres til en konsolidering af en ny variant af socialismen. Yderligere oplysninger om alle disse problemer findes i min for-
annævnte pjese, der blev anmeldt her i bladet den 22. august.

Oluf Sørensen.

Jo, go' morgen! På et møde hos Starcke på Eggsheden hørte jeg ingen ringere end Retsforbundets daværende formand tanket fuldt nærmest hende: „Det må tages om skatterne“, da spørgsmålet om „vandet i mælken“ fra de stignende lønninger kom ind i debatten.

Vi kan ikke letindigt uden g. a. r. antier overlade grundrenten til stemmeopkøbere. Den er i dag spærret eneste virkelige værn mod livsgenskab i „veifærdsstaten“.

Svend Mondrup.

smukkere ideal for menneskeheden at stræbe efter.

Robert C. Borg,
fortæller.

Prisstop og demagogerne

Det kan næppe fejle, at det nu lovbestemte prisstop er et dybt knæfald for udbredte vildfarelser, som mere eller mindre godtroende de medaktører i „A/S Løke Politiken“ har accelereret med det resultat, at „man“ formodentlig har ment, at „Paris vel nok var en masse værd“ på mere kyndigt hold, idet et sådant selvsagt forudsættes plervis i „Situationsgeneralstab“.

Men lad os i sandhedens interesse trække nogle linier op i regnestykket.

Den pengestudeelse, som hører sammen med at igangsætte og gennemføre produktionen, vil til sigens natur vende tilbage som betaling for 1) befolkningens for-

Kvalitet Service Garanti

Forhandlere overalt.

brug. 2) eventuelle nyinvesteringer.

Vi kan se bort fra alternativet, at pengene destrueres.

Hvilket altså vil sige, at et generelt lønstop, ikke via Chri-

stiansborg, men gennem Natio-

Svend Mondrup.

At føje spot til skade

Da man i 1903 forærede for 88 millioner hartkornsskatter til de daverende skødenavere og dermed lagde grunden til det skatte-

☆

Rosende ord om Frøstrup?

Foranlediget af en artikel her i bladet med rosende ord om den berygtede Frøstrup-

lejr, tillader jeg mig at spør-

H. P. Thomsen,
Bjergby, 9800 Hjørring.

STARCKES MØDER

Mandag den 26. oktober kl. 20. Retsforbundet, Vivald. (Bager Andersen's sal). „Kristendom og politik“.

HAVE-CHRYSANTHEMUM

30 stk. planter i nyere og helt nye sorter og skønne farver sendes for 10 kr., portofrit mod bestilling snarest. 20 stk. kr. 7,50.

„GYDEN DAL“, Holmstrup st.

HAGSTRØM

Symaskiner
Østergade 20 - Hillerød
(03) 26 15 78

BØRGE BOESEN

Danske og udenlandske bøger
B. T. CENTRALEN
Byen 2550

om fuld erstatning fra nuværende skødenavere.

Man skulle jo synes, at arbejds- plynningen gennem de syvunde år måtte være nok, således at ar-

MAN FORSTAR IKKE, at jord bliver billig ved beskætning. I vor agitation må vi derfor på letfæt-

MAN FORSTAR IKKE, hvorfor for billig jord giver høj arbejds-

MAN FORSTAR IKKE, at der er forskel på en ved arbejde op-

MAN FORSTAR IKKE, at en beskæftigelse, der opretholdes blot for at skaffe profit til en ud-

J. P. Hansen,
Hals.

Rosende ord om Frøstrup?

det samfund, vi lever i. Nogle af dem, der gerne så samfundet ren-

Retsforbundet og EEC

Det er Retsforbundets politik at indføre fuld grundskyld samt at arbejde for indførelse af fri-

Samtidig må Retsforbundet - foruden at kræve spørgsmålet ud til folkeafstemning - også give

Iøvrigt har jeg spekuleret en hel del over dette problem med evt. optagelse i E. E. C. Efter min

Såvidt mig bekendt ønsker re- geringen ikke den evt. optagelse til folkeafstemning. Spørgsmålet er, om den overhovedet kan und-

Små indtryk

Det har stået for mig, at der måske bunde være klausul på betalt skyldskydsbeleb, så man

Forenings- og kreds-

meddelelser

Danmarks Retsforbund, Landssekretariatet,

Ved Strandens 8, 1061 Kbh. K.
Tel. Minerva 4541 og 4542.
Kontortid: Mandag-fredag 10-14, lørdag lukket.

Aalborg Storkommune

Tirsdag den 13. ds. afholdt vi ordineret generalforsamling. For-

Bestyrelsesvalg:
Formand, lektor, cand. polit. Ole Flyvgaard.

Den nye formand, lektor Ole Flyvgaard opstillede enstemmigt ide to Aalborg-kredse Øst og Vest.

Efter generalforsamlingen var der opstilling af folketingskandidat til det kommende folketings-

Den nye formand, lektor Ole Flyvgaard opstillede enstemmigt ide to Aalborg-kredse Øst og Vest. Derefter hyggede vi os ved et par stykker smørbrød og senere seg.

Retsforbundet i Sønderjylland afholder årsmøde på Frosch's Hotel i Tottlund mandag den 2. november kl. 20,00.

Dagsorden:
1. Beretning.
2. Regnskabs årsafregning.
3. Beretning fra 200 mands-

P. b. v.
P. Gabelgaard.

Fyn

Stort offentligt møde samt generalforsamling i Nr. Abys Retsforbundet i de tidligere Assens- og Middelfart-kredse indby-

kar. - Det kunne man måske tænke sig, at der var en grund til, at ATP i den forbindelse og i det hele taget (folk skal jo selv sørge for pensionstilleg, når pengene er tjent). Men kan der findes og vises en kortere vej til at få tinge

L. P. Juul,
Aalborg.

Meddelelse:
som ønskes optaget i bladet
Landskommende landsk.
og være redaktions i lande
separ
onsdag morgen

kl. 20,00. Retsforbundets landsformand, Ib Christensen, taler om „DEN TREDIE MULIGHED“.

Efter det offentlige møde afholdes stiftende generalforsamling i den nye Middelfart valgkreds, der nu omfatter: Assens, Ejby, Glamsbjerg, Nørre Abys og Middelfart.

Dagsorden:
1. Valg af dirigent.
2. Beretning fra de tidligere kredse.
3. Næstvalg af de tidligere Assens- og Middelfart-kredse.
4. Opstilling af den nye Middelfart valgkreds.

Medlemmer og interesserede opfordres kraftigt til at slutte op om dette arrangement.
Der synes i øjeblikket at være større interesse for Retsforbundet, end man på noget tidligere tidspunkt har oplevet siden 1960.

Vi har alle et stort ansvar for, at ovennævnte møde bliver velbesøgt, så evt. „nye“ ansigter må få det realistiske indtryk at Retsforbundet er spredtelevende parti, der indgår et samarbejde og tiltrængt alternativ til de blokdan-

KLIP TIL BLADETS KANT

VEJEN FREM

Undertegnede bestiller
☐ Aarsabonnement 52 kr.
☐ Kvartalsabonnement 15 kr.

Sat kryds ved det ønskede

Navn

Sølling

Postadr.

neiser, dansk folkestyre i dag er præget af.
- Venlig hilsen og på gensyn mandag!
Niels Madsen.
Assens-kredsen.
Frank Juul Hansen,
Middelfart-kredsen.
Alfred Hansen,
amtsformand.

Frederikshavn-kredsen

Offentligt møde på Højskolehotellet (Marimestuen), Jernbanegade, Frederikshavn, tirsdag den 3. november kl. 20.
Taler: Skovfoged Ejnar Pedersen, Skovfoged.
Vel mødt!

*om Jensen.

Ribe amt

Efter den nye kredsinddeling i Ribe amt afholdes der generalforsamling i samtlige 4 nye kredse.
1. kreds: Varde kreds (bekendtgøres senere).
2. kreds: Esbjerg kreds (onsdag den 18.-11.-70 kl. 20 på Grundtvignus, Esbjerg, Skoleinspektør Niels Nørhøj taler).

3. kreds: Ribe kreds (onsdag d. 28.-10.-70 kl. 20 på hotel Kirkensborg, Bramminge. Medlem af forbundsstyret, S. v. Gerhauge, taler om aktuel politik og går. P. Gabelgaard taler om „ungdom og narkotika“).

4. kreds: Grinsted kreds (onsdag den 11.-11.-70 kl. 20 på Hovborg Kro. Medlem af forbundsstyret, S. v. Gerhauge taler om aktuel politik.
Vi beder indtrængende alle vore medlemmer give møde ved ovennævnte generalforsamling; det er af stor vigtighed, at vi nu får gang i arbejdet, så valget ikke kommer over os som en flyv om natten.

Vel mødt!
Kredsbestyrelserne i Ribe amt.

Aarhus amt

For at få skabt en nærmere kontakt mellem opstillingskredsene, bestyrelse - medlemmer - interesserede og ledelsen i den nye antioptionskommission, tilbyder foreningsudvalget i samtlige ti kredse en mødeaften med to talere.

Antiskredsformand E. R. Jensen vil belyse organisationsproblemer og agitationsmuligheder. - Folketingskandidat E. M. Sørensen vil give en politisk redegørelse med emnet: „Retsforbundet, det eneste alternativ i den nuværende politiske situation“.

Begge talere har stillet sig til rådighed i tidsrummet fra 10. okt. til 15. dec. -70 - alle unge- atner med undtagelse af torsdag og lørdag.
Vi beder kredse om at benytte dette gode tilbud, så vi kan få en virkelig god og slagkraftig organisation i anset til det kommende folketingsvalg.

Telefonisk henvendelse kan ske til:

E. R. Jensen (06) 32 34 43, Vestervej 6, Grenaa.
- Bedst efter kl. 17,00.

- Eller: Ewald M. Sørensen (06) 32 29 58, Enghavevej 16, Grenaa.
Foreningsudvalget.

Tryksag

Kan nedlægges ufranket i postbrevkassen

56

VEJEN FREM

Kroghsgade 1.

2100 København Ø.

Kidnapning

VEJEN FREM
RESPOLITISK UGEBLAD
36. årgang - Nr. 43 - 24. oktober 1970

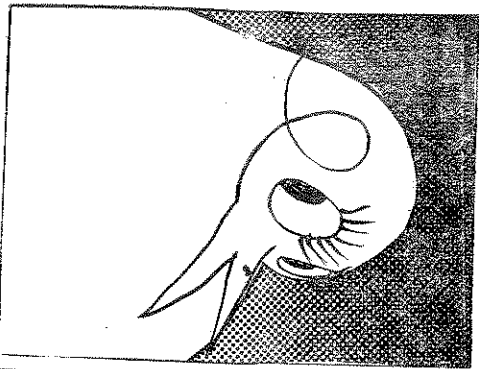
Kidnapning er én af de fejeste forbrydelser, der findes. At bortføre personer mod deres vilje, at misbruge dem til pengeafpresning, politisk afpresning eller terrorisering af befolkningsdele og hele nationer er så lavtliggende handlinger, at varmblodede rotter og koldblodede paddler ville skamme sig over bare at blive mistænkt for noget sådant.

Når antallet af bortførelser af fly, deres besætninger og passagerer samt kidnapningen af diplomater og politikere tager til, ligger en del af ansvaret hos dem, der i tolerancens og humanismens misbrugte navn har ladet sig lokke til eftergivenhed i hvert enkelt tilfælde, uden at skænke retfærdigheden, konsekvenserne og de fremtidige ofre en tanke. Begynder man først at forhandle med forbryderne, har man allerede sat det ene ben på det sæbe-glatte skridplan, som forbrydernes bagmænd netop ønsker at skubbe kulturen og retstilstanden nedad.

Det er blevet moderne at stjæle flyvemaskiner midt i deres lovlige arbejde og myrde diplomater på deres udsatte poster. Det er intet bevis på politisk modenhed eller et kravs retmæssighed, at man i tusmørket kan luske ud og pulte dynamitbomber ind ad folkes brevpræker - at man for andre folks penge æreløst kan smæde et lands kongehus a la Rifbjerg eller ryge iltterær hash i næsen på et lands godtroende kulturminister a la Ebbe Reich - æreløshedens kulminerer i diplomatiske bortførelser og politiske mord.

Hvis alle var enige om ikke at betale løsepenge eller udløvere fængslede forbrydere, ville terrorhandlingene indskrænkes til det minimum, der ene skyldes menneskelige forstyrrelser eller psykopatisk lytteløshed ved presseintale og fjernsynsskhibitionisme. Man mindes den udtalelse, som Robert Kennedys mordere fremsatte: „De kan sætte mig i gaskammeret, og dog er jeg berømt. På én

UGENS SHAK

Det politiske livs nuancer kan være så fine, at de næsten ikke er til at få øje på - som nu 21-mænds udvalget, der drøfter besparelser på statens budget i principet, mens Finansudvalget slet og ret drøfter besparelser på samme budget.

eneste dag har jeg opnået det, net til den enkelte af hensynet til de mange, som ellers i fremtiden vil blive ofre for de skamuberegnelige mennesker slipper vi vel aldrig af med, men de er i denne henseende næppe så farlige som den hensynsløse, koldblodigt kalkulerende bandit.

Det er lovens opgave at sikre fred og retfærdighed for normale, produktive mennesker. Det er ikke dens opgave at lade privat humanitet og individuel tolerance forplumre den retfærdige orden og menneskenes trivsel. Undersøgelsen skal være objektiv og dommen retfærdig, men hvor retssystemet trækker processen i langdrag, mister retshåndhevelsen

Viggo Starcke

noget af sin anskuelighed og kraft. Et retssystem, der er udbygget i appellinstanser og klageretter, giver færre fejlmuligheder, men standarden, der er bejævnethet med flere fejlmuligheder, har den fordel, at den virker spontant og anskueligt.

I begyndelsen af dette århundrede skrev Kipling nogle breve fra Canada til sin familie. Her skriver han:

„Canada er endnu ikke et ideelt demokrati. Det har for det første været nødt til at arbejde hårdt mellem hånde, strenge omgivelser, hvad der medfører visse unudgåelige følger. For det andet eksisterer og udøves loven i Canada ikke som en overvaskelse, en vilthighed, en gunstbevising, en præstation, men som en uudsklidelig del af den nationale karakter, som man lige så lidt glæmmer eller taler om, som om sine bukser. Hvis man begår mord, bliver man hængt. Hvis man stjæler, kommer man i fængsel. Dette har bidraget til at fremme freden, selvagtselsen og, så vidt man kan se, folkets medfødte værdighed.“

Det er måske denne værdighed og karakter, der har medført, at den canadiske regering i det væsentlige har stået fast over for kidnapperens uforsknemede krav og nationalisterens morderiske truusler. I en tidsalder, hvor tolerance og humanitet sættes højt, hvad enten det skyldes et kulturelt fremskridt eller en kulturel opløsningsstendens, er det værd at huske, at selv om hjertet kan bløde over al den gru og ulyske, som den enkelte skurkestreg bærer i sit spor, så opvejes hensyn-

net til den enkelte af hensynet til de mange, som ellers i fremtiden vil blive ofre for de skamuberegnelige mennesker slipper vi vel aldrig af med, men de er i denne henseende næppe så farlige som den hensynsløse, koldblodigt kalkulerende bandit.

Det er lovens opgave at sikre fred og retfærdighed for normale, produktive mennesker. Det er ikke dens opgave at lade privat humanitet og individuel tolerance forplumre den retfærdige orden og menneskenes trivsel. Undersøgelsen skal være objektiv og dommen retfærdig, men hvor retssystemet trækker processen i langdrag, mister retshåndhevelsen

„Canadas svaghed er manglen på mennesker. Englands svaghed er det overskud af vælgere, som ønsker at leve på statens bekostning. Disse beklager i høje toner, at der er penge, som går deres næse forbi, og da der skal bruges penge både til flåden og til hæren, for at de kan beskytte riget, mens det konsoliderer sig, hævder de, at hvis riget hørte op med at eksistere, ville rustningerne og, så høre op, og så kunne de penge, der spares, anvendes til at tilfredsstille deres dyriske fornødenheder.“

Quebec er den af Canadas 10 provinser, der behersker indsejlingen til St. Lawrence floden og

Husk seddel for politikere, der gerne vil være populære!

I et land, hvor der iøvrigt hersker ytringsfrihed, er der alligevel tilsyneladende ting, som man ikke kan eller bør diskutere, i hvert fald ikke hvis man er politiker og har sit politiske liv kædet.

Omvendt er der mange ting, man kan sige eller rettere gentage i en uendelighed, uden at tilhørerne tager det ilde op, ja tværtimod synes det er yderst fornuftigt.

Vil man bevare eller forøge sin popularitet som politiker skal man først og fremmest erklære og til enhver tid være parat til at repetere, at man betragter „fuld beskæftigelse“ som det vigtigste her på jorden eller i hvert fald i det danske samfund. Samtidig bør man deklare, at man betragter arbejdsløshed som den største ulykke, der kan tænkes, ikke blot for dem der bliver „ramt“ af ledighed, men også for samfundet som helhed.

Bliver man spurgt om, hvad man forstår ved „fuld beskæftigelse“, skal man endelig ikke begynde at anfille betragtninger over muligheden for „strukturarbejdsløshed“ eller „sæson-ledighed“ og for Guds skyld ikke nævne arbejdsløsheds-procenter, som man mener kan accepteres.

Hvis andre i en debat i sandhedens interesse indlader sig herpå, skal man føle sig forpligtet til forarget at sige vedkommende imod og hævde, at ved „fuld beskæftigelse“ naturligvis forstås „fuld beskæftigelse.“

Det er meget tvivlsomt, om man

den vigtige nye sejlroute, som Canada og USA i fællesskab har fuldført, den rute, der fører helt ind til Chicago. Man kan derfor forstå, at en så livsvigtig handelsrute og et så kostbart anlæg ikke kan lægges i hænderne på eksalterede hystentikere. Det ville være at gentage den fejl, man begik, da man gav Nasser lov til at misbruge Suez-kanalen.

Nu spirer den onde sæd, som general de Gaulle såede, da han i 1967 besøgte verdensudstillingen i Montreal. Han var Frankrigs statsoverhovede og besøgte det Canada, hvorat den fransktalende provins, Quebec, kun er en del. Det er skik og brug mellem stater, at ved et sådant besøg aflægges den besøgende en hoflighedsvist hos værtslandets regering. Det undlod han, ikke af mangel på viden, men af mangel på ærlige hensigter. Efter ganske utilsløret at have opfordret det fransktalende Quebec til at rive sig løs, stak han af med halen mellem benene. Dette er den største fornærmelse, der nogen sinde er tilføjet det riderige Frankrig og det frinslåede Canada. Gener-

ral de Gaulle har ikke kunnet glemme, at canadiske tropper var med til at frelse Frankrig, da det var blevet ydmyget af Hitler. - Han har heller ikke kunnet glemme, at de franske emigranter, der i Ludvig den XIV's tid som lydige undersåtter udvandrede på den enevældige konges bud, i 1763 ved Parisfreden blev afstået til Storbritannien, og måske lå der langt tilbage i hans imperialistiske underbevidsthed erindringen om, at Stour de Saint Lauson i 1671 erklærede hele det amerikanske kontinent for fransk ejendom. Der er således vide perspektiver i den gaulistiske udenrigspolitik.

Viggo Starcke.

Det ville være urealistisk, hvis Canada forlangte den tidligere præsident udløst for at konfrontere ham med den del af ansvaret for de rædselsgeminger, som siden hans besøg har fyldt en verden med afsky og foragt. Men bekæmpelsen af den terror, som hans meningsfælder udøver, vil være svar nok, og det svar skal den canadiske regering have tak for.

Viggo Starcke.

I et land, hvor der iøvrigt hersker ytringsfrihed, er der alligevel tilsyneladende ting, som man ikke kan eller bør diskutere, i hvert fald ikke hvis man er politiker og har sit politiske liv kædet.

Omvendt er der mange ting, man kan sige eller rettere gentage i en uendelighed, uden at tilhørerne tager det ilde op, ja tværtimod synes det er yderst fornuftigt.

Viggo Starcke.

Vil man bevare eller forøge sin popularitet som politiker skal man først og fremmest erklære og til enhver tid være parat til at repetere, at man betragter „fuld beskæftigelse“ som det vigtigste her på jorden eller i hvert fald i det danske samfund. Samtidig bør man deklare, at man betragter arbejdsløshed som den største ulykke, der kan tænkes, ikke blot for dem der bliver „ramt“ af ledighed, men også for samfundet som helhed.

Viggo Starcke.

Bliver man spurgt om, hvad man forstår ved „fuld beskæftigelse“, skal man endelig ikke begynde at anfille betragtninger over muligheden for „strukturarbejdsløshed“ eller „sæson-ledighed“ og for Guds skyld ikke nævne arbejdsløsheds-procenter, som man mener kan accepteres.

Viggo Starcke.

E. O.